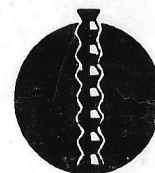
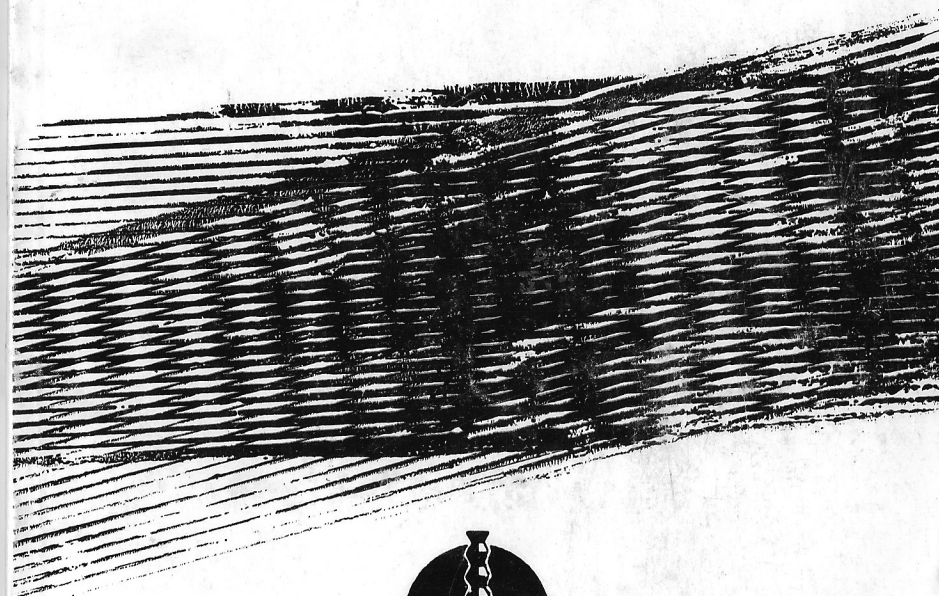

ROMANA IORGA

*POEMUL
SOSIRII*

GLASUL

FIORUL CARE NE RENAȘTE

Inegalabil acest fior al tinereții, inegalabil și întotdeauna incomparabil cu alte zbateri și trăiri sufletești pe care ființa noastră pământească le suferă, le simte, le poartă spre alte imensități, spre alte trăiri de înaltă și primă suferire întru puritate, întru desăvârșire!

Fiorul inocenței dramatice, fiorul primelor sensibilități de înțelegere a acestui univers care ne ține sub aripile lui, care ne purifică în ultima instanță...

Cu acest fior, care ne înnobilează și dă lumină emoțiilor, m-am înseninat după lectura manuscrisului de primă carte a tinerei poete Romana IORGA.

Crescută într-un anturaj al sensibilităților artistice și al conceperii acestor sensibilități, al raportării către societate a trăirii și zbuciumului artistic (maica - binecunoscuta poetă Leonida Lari, părintele - actorul și regizorul Mihai Iorga) - frageda poetă a intuit de copilă rânduirea primilor fiori în silabe sonore, palpitate, visătoare, dându-le acestor silabe sonore un semn deosebit, cu o încărcătură emotivă care să poată mișca și sufletul celui care se apleacă asupra lor cu ochii și inima spre a le citi și dezlega misiunea. Dar gândul poetic se maturizează febril, peste noapte:

Editura GLASUL - Chișinău

Editura CRATER - București

ISBN 973-9029-15-9

Romana Iorga

*Linuștea mea a plecat
Cu acel cãrd de cocori
În acea toamnă târzie
A acelu an minunat...*

Turbulentul Arthur Rimbaud își încheia cariera poeticã la numai 19 ani, când Romana Iorga de-abea și-o începe cu timiditate și candoare... Pușkin, și el silabisind versuri din copilãrie, și-l va uimi la liceu pe profesorul său Derjavin la numai 15 ani; la Paris se stinge la numai 18 ani genialul copil al Țãrii Românești Iulia Hasdeu, lãsând în urma ei o operã încheiatã cu cea mai sigurã și fireascã maturitate de gândire artisticã și mai lãsând la Cãmpina, într-un castel-cetate construit pentru ea dar pe care nu avea sã-l vadã niciodatã sau sã-i treacã pragul, un pãrinte zguduut de durere și de nealinatã suferințã pãnã la capãtul vieții - acel care a fost MARELE Bogdan Petriceicu Hasdeu...

Astfel, tinerețea, generatoarea cea mai neconvertitã de vãltoare vieții, generatoarea de FIOR CARE NE RENAȘTE îi va fi acestei tinere poete care este Romana Iorga o trambulinã de cristal de la care se va adresa umanitãții cu sfiãlã dar și cu o îndrãznealã caracteristicã acestei tinereți: "Mai veghezi lângã mine / tu, Pasãre Albã? / Te-am cãutat atãt de mult... / Mã chemi tu, Pasãre Albã și te urmez / Fãrã sã mai întreb - / De ce o fac... / Ochii tãi m-au privit la fel de blãnzi / și de curați ca altã datã... / Și am rãmas împãcatã cu mine însumi / Tu, Pasãre Albã..."

Pornirea ingenuã de la aceastã simbolicã Pasãre Albã va cãlãuzi pașii poetei spre înțelegerile cele mai dureroase ale

Poemul sosirii

vieții și trăirilor omenești de care nu este ferit nimeni, care ne însoțesc pãnã la ultimul strigãt, pãnã la ultima respirație. Și atunci vine luciditatea și înțelegerea maturã a acestui Univers:

*Ciudatã toamnă, cu ochi umezi, mari,
Te înțeleg acum și te iubesc,
Tristețea lunii o împãrtășesc...*

Accentele filosofice nu vor lipsi nici la aceastã precoce vãrstã a neumbritelor înțelegeri, ale neconveniențelor lumii:

*Mi-e sufletul mai greu decãt cuvântul
Ce cautã rãzboi între popoare,
Mi se perindã-n veșnicie gândul
Cercând un sentiment drept alinare.
Mi-e sufletul mai greu decãt e valul
Ce se izbește-n stãnca încremenitã...*

Iatã-le cã vin - marile probleme și probe ale rosturilor vieții, probe pe care mulți le trec, mulți le ocolesc, iar pe și mai mulți - îi acoperã și-i niveleazã! Romana Iorga la acești ani ai studenției și le propune cu destulã îndrãznealã și intuiție poeticã, cu mult curaj și credibilitate:

*Nu vreau o tăcere egalã
De patimi, nu vreau vãpaie -
În loc de o moarte banalã
Vreau lumea dansând în ploaie!*

Romana Iorga

*Și mai vin apoi dureroasele constatări ale unei existențe
într-un spațiu cosmic, dar către care se întinde fără de
oprire lasoul înțelegerii umane:*

*Stele nasc moleșite
De căldura Marelui Rece
Care a ars în imensitatea
Singurătății Sale...*

*"Rămân aici / nestingherită de nimeni / la marginea ultimei
ore / sub zăpada acestui ultim cuvânt... !./ Vai, de-aș putea
întinde aripi uriașe / spre torțile cerului!"*

*Mărturisirea poetei vine să ne înfioreze și să ne purifice,
să ne molipsească de sinceritatea acestei mărturisiri, să ne
facă mai îndrăzneți și mai nobili în toate îndemnurile
noastre către desăvârșire.*

*Și să dea Dumnezeu ca aceste prime fioruri să n-o
părăsească nicicând, de-a lungul zbuciumatei noastre vieți
pe poeta care o avem în acest volumaș de debut - Romana
IORGA!*

Lumineze-o toate torțele cerului!

Anatol CIOCANU

Poemul sosirii

O NOAPTE LUNGA

Romana Iorga

Poemul sosirii

O NOAPTE LUNGĂ

*O noapte lungă cu zvâcniri de stele...
Corăbii largi plutind în nechemare
Întunecate, între stânci bizare,
Surpând lăuntricul fiiței mele.*

*Le las să treacă, aspre și tăcute,
Zâmbindu-mi reci, privindu-mă cu ură,
Lăsând în urma lor atâta zgură...
De suflet seci, cu vâslele căzute.*

*Și mă retrag în ape ne-ncepute
Spre alt liman, de-atâta soare dornic!
Adio, tu, hotaru-mi nestatornic,
Corăbii largi, cu vâslele căzute.*

PRUNCUL DIN LUNĂ

*Zvâcnește speriat în mine mugurul vieții noi.
Mersu-mi palid și trist încolțește pe drumul subțiat de
razele Lunii. Lunec străvezie în negura deasă și Luna
mă urmează supusă. Cobor grăbită panta ce duce spre
izvor și Luna îmi aține pașii, ocrotindu-i. R nasc
visătoare în lumina ei și mă ghemuiesc în geana nopții
udă. Simt răceala apei, mângâietoare acum,
așternându-mi-se peste pleoape. Maluri de veghe s-au
ridicat în juru-mi, sublimând Clipa. Ajung la
desăvârșire prin naștere...*

*
* *

*Albastre
ploi
cad,
Ducând durerile noastre
în stoluri.
Veghe nestinsă,
Cristal ne-mblânzit de căldura soarelui -
Lacrima ta,
Grea atârând în geana nopții umede.*

*

* *

*Linuștea mea a plecat
Cu acel cârd de cocori
În acea toamnă târzie
A acelui an minunat.
Nu-mi rămâne decât să aștept
Să mi-o dea firul ierbii
Ce-mi încolțește în piept
Și puiul de vrăbie, ieșind din oul
Clocit în genunchiul meu drept.*

*

* *

*Nu lăsa ochilor vamă,
Smulge-te sinelui searbăd,
Aruncă aurul lui
Ca pe o zdreanță
Și vino la Mine
În Imensul Aproape
cât Sunt.*

MOARTE

*La marginea
unde toate se sting
și nu rămâne decât
zbuciumul lor stingher,
amorțit,
lacrimi de gheață
se sparg sunetele
și ochilor umezi
nu le mai e sortit să nască.*

SONET

*Eu te-am dorit, naivă și sfioasă,
Zăbavă dând cunoașterii iubirii,
Căci lumea mea era așa frumoasă
Având în ea sămânța mântuirii!*

*Dar ai venit, răpindu-mi dintr-o dată
Puterea de-a rodi și-acea nemoarte
Ce mă-mplinea, - în scheme "fără pată"
M-ai închinat plăcerilor deșarte.*

*Cum am dorit atunce să dispară
Ce stăpâneai, ce-aveam mai slab în mine!
În noaptea coborând ca o fecioară
Un înger lin păși din cer spre tine.*

*Tu ai negat un cosmos într-o clipă,
Dar te-a orbit un freamăt de aripă.*

*
* *

*Zâmbet plutind în neștire
pe albul câmpiilor noastre
Palidă strălucire
viața mea și a ta
Ce ne rămâne curat e Sufletul
În care ne refugiem tăcuți
Pentru a simți Clipa.*

*Totul e atât de simplu
Când nu încerci să pătrunzi
în miezul lucrurilor...*

*
* *

*Mai veghezi alături de mine, tu, Mare Pasăre Albă?
Te-am căutat atât de mult... Disperată alergam prin
ploaie, alge îmi sfichiuiiau fața și pești argintii îmi
zvâcneau speriați pe lângă tâmples. Scorburile copacilor
nu mă adăposteau mult timp - mă chemai tu, Mare
Pasăre Albă, și te urmam... nemiîntrebându-mă de ce
o fac:*

*Te-am găsit într-un umed târziu ghemuită la
rădăcina unui stejar tăcut. Udă și cu penele răvășite...
pe Tine, Marea mea Pasăre Albă!... Ochii tău m-au
privit la fel de blânzi și curați ca altădată... și atunci
am alunecat obosită lângă Tine, la fel de udă și
răvășită, dar împăcată cu mine însămi, Mare Pasăre
Albă...*

*
* *

*Ne-am regăsit și ne-am pierdut de-atâtea ori pentru
ca apoi să ne regăsim iarăși... Timpul se rotea
neîntrerupt și ne-a lovit unul de altul atunci când Tu și
Eu eram singuri. Ne-am alinat cu gândul că nu vom
muri niciodată și am amețit o lume întreagă cu
dragostea noastră. I-am zmulș aripile false și am
învățat-o să zboare cu sufletul. Ne ridicam ușori de la
pământ, ne lansam în zboruri nemaivăzute, străbăteam
întinderi fără sfârșit...*

*Sufletele noastre creșteau în noi, umplându-ne de o
fericire dumnezeiască... Ne renășteam în inima vreunei
păduri pentru a ne trăi dragostea ascunși de ochii
oamenilor. Ne făceau fericiți stelele, fluturii, copacii...
Timpul ne fura și ne arunca pe alte maluri - ne
regăseam iarăși și nu încetam să ne minunăm, fericiți
că existăm unul printr-altul. Nu oboseam niciodată să
ne întregim prin iubire și mulți se încălzeau la lumina
dragostei noastre... Apoi uitau de noi, încercuți de
măruntele lor preocupări zilnice. Îi lăsam. Chemam
fluturii albaștri să se îmbete de dulceața cuvântului
nostru și plecam pe aripile lor emanând lumină, spre a
ne regăsi pe alte tărânmuri...*

*
* *

*În nopți cu clopote bătând grav,
Cu copaci înșiorați de groază
Și păsări zbatându-se înnebunite
Între ramuri,
Cu șerpi strecurându-se neauziți
În măruntaiele pământului,
Palide închipuiri
Va plăsmui mintea mea, înfrigurată.
Viața lor va acoperi viața mea
Cu o fină perdea a uitării.
Tărâm al viselor...
N-aș vrea să mă rup de-aici
Căci nu mai exist în mine,
Dar clopotele bat grav...*

*
* * *

*Liniste înseninată de zâmbetul de cleștar
al dimineții...
Palidă zână, albă te-ncolăcești peste
ramuri,
Fum unduind de-asupra văii tăcute...
Cu degete lungi mângâi coama cailor din
grajduri,
Abur și duh, abia stăruind peste unde,
Sufletul meu uimit te privește și plânge...*

CAR TRIUMFAL

*Pace înăsprită
De alămuri răsunătoare
În zorii zilei,
Pe creasta nopții ucise.
Veghe
Lângă un biet car triumfal
Desjugat de boi,
Și ei
Dormitând alături,
Molfăind ne-ncetat
Iarba mustoasă de sânge.
Un soare alburii
Mai tremură
Neputincios
Pe peretele de cenușă al zării.
Oameni nu-s...
Un car triumfal
Covârșit de povara triumfului.*

*
* * *

Alerg să-ți văd chipul oglindit în apele lacurilor. Strâng spumoasa cunună a stelelor și o adun pe fruntea ta de rege. Ești craiul mării și îți sunt regină. Dar mă privești obosit și te destrami când te ating, mirată. Acum doar umbra surâsului tău trist mai stăruie în unde...

Străpung înfiorată apa și te caut în adâncuri. Întunericul de gheață îmi soarbe mișcările, răceala lui mă înlănțuie, valuri de nisip îmi îneacă gura! Mă zbat să scap... și ajungând în unda lină lunec în sus spre tronul tău de rege. Dar nu mai ești... Ai dispărut, lăsând încrustată în trupu-mi povara cununii stelelor...

NOAPTE

*Peste fâneață în amurg
O ceață grea se lasă...
Și doar lumina unui rug
Mai pâlpâie sfioasă.*

*Luna, răpită de-al ei dor,
Aruncă-a dărnicie
Mănunchi de raze florilor
Și ierbii din câmpie.*

*Apoi se lasă-ncet-ncet,
De după deal spre ape,
Clipind vreunii nou poet
Cu raza-i de pleoape.*

CIUDATĂ TOAMNĂ

*Adie-a toamnă și cad frunze iar
Și-i ceru-ndurerat ca niciodată,
Și luna plânge, tristă și uitată
În crengile bătrânului stejar -
Adie-a toamnă și cad frunze iar...*

*Răsuflă vântul greu și obosit,
Copaci înfiorați și-apleacă chica
Și noaptea, rece își coboară-aripa
Peste pădurea care-a amuțit -
Răsuflă vântul greu și obosit...*

*Ciudată toamnă, cu ochi umezi, mari,
Te înțeleg acum și te iubesc,
Tristețea lunii o împărlășesc
Tulpinilor bătrânilor stejari -
Ciudată toamnă, cu ochi umezi, mari...*

MI-E SUFLETUL

*Mi-e sufletul mai greu decât cuvântul
Ce caută război între popoare.
Mi se perindă-n veșnicie gândul,
Cătând un sentiment drept alinare.*

*Mi-e sufletul mai greu decât e viața,
Ce curge lin izvor de nemurire.
Și se așterne-n jurul meu doar ceața
Prin care-aud o tainică șoptire.*

*Mi-e sufletul mai greu de cum e valul
Ce se izbește-n stânca-ncremenită.
Mă-ncearcă-un vis ascuns de parcă malul
E ca și chilioara mea tihnită.*

ÎNGENUNCHERE

*Lângă ochii tăi stinși steaua a-ncărunțit
Și surâsul pe buze ți-e nins...
Palid zeu, cui lași sufletul meu pustiit,
Ochii piatră mi-s, seacă de plâns.*

*Doamne, pași-mi îndreaptă, smerită Te chem,
Stinge-mi setea amară din piept.
Căci cununa de spini nu ca pe un blestem,
Ci ca pe-o izbăvire-o aștept!*

VIS

*Mai veghezi la căpătâiul meu?
Umezi ochi... cerșiți cu disperare
Să rămân... dar sfârâie în seu
Tristă-ndoliata lumânare.*

*Știu că vrei cumplit să nu dispar...
Nu mă îndoiam că sunt iubită.
Plec fiindcă sunt o rătăcită
Pe acest pământ de lut și var.*

*Poate pe un altul... colo, sus,
La-nălțimi de curcubeu și soare
Povești-mi-vei anii ce s-au dus
Ca o flacără amețitoare.*

*Din dureri, din bucurii, din har,
Din iubire și din disperare
Ne vom naște pe-alte plaiuri iar
Cu povara altei vieți fugare.*

*... Un suspin atoateiertător
Legănat de sunete de naiuri...
Nu mai zăbovesc pe-aici... mă duc...
Plec să mă renasc pe alte plaiuri.*

SINGURĂTATE

*Sub malul priporos al unui râu
Aș vrea să-ascult a undelor șoptire
Și încercând năvalnica-i pornire
Să nu-mi simt sufletul zbatându-se-a pustiu.*

*Și unică să-mi fie alinarea
Atunci, când poposind la lan de grâne
În spice legăna-mă-va pe mine
A vânturilor tainică suflare.*

SURPARE

*Cenușă se năruie seara pe scări de palate.
Mi-e vocea de dor osândită să strige-n delir,
Cumplită vedenie, smulge-mă vrierilor toate!...
Nebună ce sunt, mi-e refugiul un cimitir...*

*Ruine... chiar șerpuii sortiți sunt sub pietre să
moară.*

*Văzduhul se-ncheagă de zgomotul serii ciudat,
Iar cobeă surpare vestește sub geana de seară,
Și-ncet se închide mormântul cel gata săpat.*

*Ce aer uscat... colțuroasă-mi devine suflarea,
Un greu fără margini mă năruie spre început.
Pe gleznă-mi se urcă un șarpe - eu sunt
născătoarea*

Doar viermilor hulpavi ce bântuie acest ținut.

*Și simt... mă destram, mă preling ca o ură
subțire*

*Pe marginea roasă de timp a vreunui ulcior...
Am vrut să rodesc din grăuntele de nemurire
Dar sterp mi-este dorul... puternică sunt doar
să mor.*

TE URMEZ

*Te urmez și nu-ți cer nimic,
Ochiul nopții pe-al meu îl sînge,
Spaima zilei, plîngînd, se frînge
De un trup ca de-un scut pitic.*

*Te urmez și nu-ți cer, măcar,
Veghea șoaptei, promisă-odată -
Ai în palme o formă ciudată,
Poți s-o rupi, să o frîngi, avar.*

*E un semn c-am să plec nicicînd
Stăvilită de simțuri uitate...
Sfîșiată, plîngînd la "poate...?",
Hotărâtă, gemînd la "cînd?".*

MARELE RECE

*Aripi de gheață stăruie
asupra întinderii mute,
luciri sălbatice rup învelișuri fragile,
înlănțuiri istovite se-ncheagă,
hulpave,
sub pașii victimelor,
jefuite prădalnic.
Stele nasc moleșite
de căldura Marelui Rece
care a ars în intensitatea
singurătății sale.*

*
* *

*Rămân aici,
nestingherită de nimeni
la marginea ultimei ore,
sub zăpada acestui ultim cuvânt.
Durerea mea seacă
și visuri adastă a mă cuprinde.
Ah... De-aș putea întinde aripi uriașe
spre tortile cerului...*

SORIOARĂ

Cristinei

*Prelungă... limpede... clară...
Ușoară... plină... visare
Câmpie cu ierburi în floare
Fântână cu apă amară.
Vin stele... fecioare... să nască
În ierburi cărunte-cărunte
Lumine... murind... pe unde
Durerea-ți cel miel o pască
Albastră... Cerească...*

POEMUL SOSIRII

*Totul
Poartă amprenta sosirii tale
Din infinit în necunoscut,
Din uriaș în imens...
O infinitate granulară de momente
Anunță sosirea ta.
Ochii tăi triști
Mă surprind în clipa
Când îmi strig dragostea
Prin buricele degetelor
Și o închin jertfă altarului curăției.
Zâmbetul tău
Lunecă în neștire pe fața mea -
Viața e atât de scurtă...
Micimea mi-o văd -
E pe vârful
Unei gămălii de ac, -
Străpunge-m-aș cu dânsul
Să uit de toate.
Dar mi-am chemat mântuirea
Pentru a lovi în amintiri
"Cu toate apele mării"...*

*Stinge-mi focul...
Lacrimi nu mi-au rănit obrazii,
Blesteme nu mi-au sfichiuit buzele,
Am plâns de neputință,
De nedurare,
De nesimțire...
De prea multă simțire,
De prea puțină putere...
O infinitate granulară de momente
Anunță sosirea ta:
Sângele să mi se zbată
Puternic
În tâmpile,
Obrazii să-mi ardă,
Buzele să-mi tremure,
Gâttejul să mi se usuce,
Mâinile
Să-mi lunece neputincioase
De-a lungul corpului.
Genunchii mei să cunoască
Aspră
Atingerea lemnului
În care și-au încrustat Aleșii
Susfetele...
Pace ție, suflet chinuit...
N-a mai rămas
Atât de mult timp*

Până voi veni și eu
Lângă tine.
Amară așteptarea sosirii tale...
Un lung și chinuitor drum spre păcat -
Mai întârzie, salvează-mă.
Vreau să simt lumina
Strecurându-mi-se în sânge,
Palpitând în fiecare șanț
Încrustat în piele,
Tremurând
Și umplându-mă de Har...
Nu există:
"Nu pot alege
Însă pot fi ales", ci există:
"Pot alege și atunci
Voi fi ales".
Aleg Harul Divin.
E cel care persistă
În fiecare din noi până în momentul
În care ne dăm seama că există...
Și alegem.
E crud acest moment,
E înălțător acest moment,
E trist acest moment,
E un moment fericit.
O clipă care se poate prelungi
Într-o infinitate de momente, -

Infinitatea granulară...
O infinitate curmată de o clipă,
O vastă trecere
De la uriaș la imens,
De la necunoscut la nesfârșit...

TIMPUL

*Încet se scurge timpul,
Ca-n palma mea nisipul...
Când soarele alene
Din nori și-arată chipul.*

*Ca liniștea ce-apasă
În tihna nopții glasul,
Ca iarba din câmpie,
Ce-mi tăinuiește pasul.*

*Ca dulcea ticluire
A slovelor bătrâne...
Încet se scurge timpul
De azi și până mâine.*

TOAMNA ÎN PARC

*Toamna în parc
Totul e palid și rece.
Frunzele cad,
Timpul mai repede trece.*

*O ceață grea
S-a așezat peste ramuri.
Seară-i acum...
Lumini se aprind după geamuri.*

*Iar lângă lac
Plaja-i pustie, uitată.
Cerne o ploaie
Peste crăia-ntomnată.*

*Toate în jur
S-au ghemuit în tăcere...
Doar un stejar
Stă-nsingurat în veghere.*

AMURG

*Se-ndeamnă valurile-n joc
Pe suprafața mării
Și ziua plină de noroc
Se pierde-n ceața serii...*

*În ape soarele se-neacă,
Roșind cu nepăsare,
Cu țipete de jale pleacă
În stoluri lungi cocoare.*

*Răsare luna dintre nori,
Clipesc pe boltă stele.
Și copilașii visători
Adorm, privind la ele...*

PESCĂRUȘUL

*Se zbuciumă apa spre seară,
Un cer oglindește în ea
Și un pescăruș care zboară
Cu țipătul: "Nu mă uita!"*

*Dar norii spre valuri coboară,
Și-atârnă pe-o creastă de stea,
Și soarele-orbit de povară
Aude doar: "Nu mă uita!"*

*Iar vântul mai tare mugește,
Talazuri de spumă se zbat...
Și-n neguri o pană plutește
Cu strigătul celui uitat.*

*
* *

*Din acea zi am rămas singură...
Ca o pasăre cu penele de fum
M-am întins pe o câmpie arsă
Căutând cu privirile de ceață
Un drum neatins.
Lumini se perindau grăbite
Și sângele-mi se zbătea să curgă
Vuind în pământ.
Fire de vânt îmi răcoreau pieptul
De valuri plin până mai ieri
Mă subțiam cu încetul
Lunecând pe sub bolți de cenușă
În Cuvânt.*

*
* *

*Curând voi dispăre
în ceața unei dimineți amurgite
odată cu aburul ce se scutură
din coama cailor fumurii...
mă voi strecura
printre copitele lor despicate
rănite de colțul unei stânci
ce s-a numit zi
voi luneca spre rădăcinile
unor ierbi ciudate, bătrâne,
cu iz de lapte amar
și tupilată în miezul țărâni
voi soarbe în piept crudul
neîmblânzitul miros
de mucegai.*

*
* * *

*Viața mea -
Cuibul rândunicii plecate
Într-o toamnă târzie.
Au oprit-o aici
Durerile noastre...
Viața mea -
Împletire de lut și de ramuri,
Flori albe
Tremurând în tină.
Umbra unei aripi
Căzută pe casă.*

PE TREPTE DE CER

*Pe trepte de cer picură lună însingurată
Sub pașii tăi triști se scutură frunzele
dragostei noastre,
Și albe ninsori zvâcnesc speriate spre
scorburi ascunse...
Privești împietrit durerea ce naște în
sufletu-mi muguri...*

FRÂNTURI

I.

*Nu e nici un stâlp ce n-ar fi în stare să se
despice la o atingere
pătimașă. Și nici un arbore ce nu ți-ar
răspunde primindu-te sub coaja lui.
Și nici o floare ce nu ți-ar lăsa în palme, una
câte una, petalele ei,
drept lacrimi de recunoștință.*

II.

*Nu-ncerci să pătrunzi spaima viorii atunci
când arcușul i-atinge strunele.
Plânsul ei îți încântă auzul.*

FRĂNTURI

III.

*Să nu lovești cu sete în ce n-ai iubit vreodată,
chiar dacă te simți mânat de ură prin toate
fibrele ființei tale. Păstrează-ți neîntinate
palmele și adapă-le în lumina celor pe care-i
iubești.*

*Încât de n-ai fi existat
Te-ai fi întors
Și le-ai fi avut
Mai frumoasă
Mai bună*

*Zac veacuri în creste de munți
îngemănați
și desculți
pe nisip
au talpa de prunc
și călcâiul gingaș...*

*
* *

*Am visat de atâtea ori
Să te chem și să vii
Să apari uimită
Și să lunecăm inconștienți
Unul într-altul*

*Am visat de atâtea ori
C-ai venit
Pe genunchii mei
Privindu-mă visătoare
Jucându-te copilăroasă
În părul meu
Și sărutându-mă pe furiș*

*Am visat de atâtea ori
C-ai să vii
Să-mi luminezi clipele
Și să alungi din ochii mei
Umbrele ca părerile de rău*

*Am visat de atâtea ori
C-ai să vii*

*Încât de n-ai fi existat
Te-ai fi întrupat din visurile mele
Și te-aș fi avut mai nebună
Mai încântătoare
Mai dorită*

*Te-am chemat de atâtea ori
Tu ai venit
Un vis
Din care nu m-aș trezi
Nici pentru o clipă.*

DRIADA

*Mă lasă uitării...
Ce-mi pasă
De mult preaciudata-ți povară,
Străine cu chipul de cerb?...
Tristetea îți soarbe din suflet,
Or eu îl vreau tânăr și darnic,
Voios ca al meu, pe care
Lumina mi-l dăruie-n ziuă.
Dar seară e...
Geana-și coboară
Amurgul, cu pletele-n valuri
Și sufletu-mi pleacă...
Adio... străine cu chipul de cerb...*

S-A RUPT CEVA...

*S-a rupt ceva, nu simți, e-un gol abrupt
De nepăsare între stări și fapte,
Și l-am simțit venind neîntrerupt,
De neînălțurat curgând în noapte!*

*L-a stăvilit șuvoiul meu de foc,
L-a-ndepărtat șuvoiul tău de viață,
Încercuți ne ține, însă-n loc
Cu brâul lui de zid murdar de ceață.*

*Și-ncearcă-a ne pătrunde c-un fior,
Încearcă-a ne urzi în pânza-i sură
Dar e învins, și-atunci devine nor,
Iar norul - ploaie caldă fără ură.*

PUSTIU

*Câmpii bătute de vânturi, pietre căzute
Și plopi schingiuiți de durerile mute,
Albii supte de vlagă, iarbă arsă,
Lumini sub cenușă, pustiu...*

NEMURIRE

Lui M. Eminescu

*Se lasă seara peste ape -
Al sufletului meu mister...
Mai deslușit și mai aproape
Aud un sunet lin, stingher.*

*Nori îmi învăluie privirea
Și stele cad pe fața mea...
Nemărginită, nemurirea
Mă prinse sub aripa sa.*

UMBRA

*Tu, umbra mea, tăcută-nsoțitoare,
Înfățișare-a tot ce e durere,
O taină veche și adormitoare
Ne-a-nvăluit cu falduri de tăcere.*

*Prea poate că pe culmea unui munte,
Ce-ncet ridică blânda dimineață
Ne-om duce și-ntre crestele-i cărunte
Afla-voi de ce mă-nsoțești în viață.*

*Într-un târziu, când voi ieși pe-o cale,
Ce curge lin sub stelele senine,
Eu am să văd că pe a sorții vale
Doar luna mă va despărți de tine.*

Cuprins

Fiorul care ne renaște de Anatol Ciocanu	5
O noapte lungă	11
Pruncul din Lună	12
(Albastre ploii cad)	13
(Liniștea mea a plecat)	14
(Nu lăsa ochilor vamă)	15
Moarte	16
Sonet	17
(Zâmbet plutind în neștire)	18
(Mai veghezi alături de mine)	19
(Ne-am regăsit și ne-am pierdut)	20
(În nopți cu clopote)	21
(Liniște înseninată)	22
Car triumfal	23
(Alerg să-ți văd chipul)	24
Noapte	25
Ciudată toamnă	26
Mi-e sufletul	27

Îngenunchere	28
Vis	29
Singurătate	30
Surpare	31
Dezlănțuire	33
Te urmez	34
Marele rece	35
(Rămân aici)	36
Sorioară	37
Poemul sosirii	38
Timpul	42
Toamna în parc	43
Amurg	44
Pescărușul	45
(Din acea zi)	46
(Curând voi dispărea)	47
(Viața mea)	48
Pe trepte de cer	49
Frânturi	50

(Zac veacuri în creste de munți)	53
(Am visat de atâtea ori)	54
Driada	56
S-a rupt ceva... ..	57
Pustiu	58
Nemurire	59
Umbra	60

Vac venout in creste de munti) 33
(Am veat de alta ori) 34
Diada 35
2 a tupte 36
Puciu 37
Hicoric 38
Ghita 39
(Cita nana) 40
Scrioara 41
Pocul soarii 42
Trupul 43
Toama in para 44
Amig 45
Dua sece 46
(Carand voi dora) 47
(Voa men) 48
Pe trepte 49
Pocul 50

Tipărit în trimestrul III al anului 1995
la Tipografia Editurii Crater - București

x x x

Nu țara ochilor vama,
Smulge-te rinelui scarbăd,
Arunca aurul lui
Ca pe o zdreanță
Și vino la Mine
În Îmbrăcimea
cât sînt.